

Arrest

nr. 169 734 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. WILLEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 10 april 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 29 mei 2013 door de burgemeester van de stad Antwerpen, of zijn gemachtigde, in ontvangst genomen. De gemachtigde van

de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 december 2013 de beslissing waarbij de ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 26 februari 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de persoon die ter gelegenheid van een politiecontrole verklaarde te heten

[J., A.], geboren te [...] op [...], nationaliteit: Soedan

die ter gelegenheid van haar asielaanvraag en 2 regularisatieverzoeken op grond van art. 9§3 verklaarde [J., J.] te heten, geboren te zijn te [...] op [...] en de Soedanese nationaliteit te bezitten die nu echter een paspoort voorlegt op naam van

[J., J.], geboren te [...] op [...] [R.R.nr. ....]

Nationaliteit: Nigeria

Adres: [...]

opgesteld op 10/04/2013 en ingediend op 17/04/2013 (datumstempel van het stadsbestuur van Antwerpen op de aanvraag) waarvoor op 29/05/2013 een attest van inontvangstname werd afgeleverd (bijlage 3), in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de duur van haar verblijf in het Rijk, de Nederlandse taallessen ten bewijze waarvan een getuigenis wordt voorgelegd uit 2009 en haar werkbereidheid geattesteerd door de VDAB, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

*De betrokkene wist immers dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij verklaarde zich kandidaat vluchteling op 25/10/2000 waarbij ze verklaarde [J., J.], te heten, geboren te zijn te [...] en de Soedanese nationaliteit te bezitten. Door de Soedanese nationaliteit op te geven, in de plaats van haar echte Nigeriaanse nationaliteit, wou de betrokkene profiteren van het feit dat Soedanezen in deze periode effectief onverwijderbaar waren. Ze had dus een duidelijk verblijfsvoordeel op het oog. Haar gedrag met bedrieglijk opzet ging echter verder dan het afleggen van valse verklaringen tegenover de asielinstanties en tegenover de politie. De verzoekster heeft in het kader van een eerder regularisatieverzoek zelfs een Soedanese geboorteakte, afgeleverd op 02/05/2007, voorgelegd. Dat zij gedurende jaren heeft gepoogd om de Belgische autoriteiten te misleiden, kan haar nu niet in dank worden afgenomen. *Fraus omnia corrumpit.**

Haar asielaanvraag werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 04/05/2001 afgesloten met de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nadat de betrokkene zelf geen gevolg had gegeven aan de oproeping en/of vraag om informatie, naar alle waarschijnlijkheid omdat ze wel wist dat ze door de mand ging vallen wat betreft haar beweerde nationaliteit. Deze beslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd haar op 07/05/2001 betekend.

Desalniettemin stelt dat betrokkene in voorliggend regularisatieverzoek dat zij bij een terugkeer vreest om opgewacht te worden door militanten, die haar van het leven zullen beroven. Een verdere opheldering wordt niet gegeven. Aan een dergelijk uiterst vaag argument, dat uit de lucht gegrepen lijkt, en op geen enkele wijze gestaafd wordt, kan absoluut geen geloof gehecht worden. Een bloot argument kan immers niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid.

Het ononderbroken verblijf van de betrokkene sedert 25/10/2000 staat niet vast. In 2002 wordt ze het voorwerp van een proces-verbaal. Haar eerst volgende confrontatie met de overheid laat op zich wachten tot in 2005.

Een administratief verslag van een vreemdelingencontrole meldt haar illegaal verblijf op 20/06/2005. Dezelfde dag nog wordt haar een bevel om het grondgebied uiterlijk op 25/06/2005 te verlaten, de bijlage bijlage 13 model B, betekend.

De betrokkene poogde haar verblijf te rekken door tot 6 keer toe een regularisatieverzoek in te dienen.

- Haar verzoeken op grond van art. 9§3 dd. 04/04/2005 en

- dd. 25/07/2006 werden afgesloten met een onontvankelijkheidsbeslissing dd. 21/08/2007, haar betekend dd. 24/09/2007.

- Haar verzoek op basis van art. 9 bis dd. 01/02/2008 werd onontvankelijk gezet dd. 02/02/2009. Vervolgens werd ze het voorwerp van een bevel om het grondgebied uiterlijk op 08/04/2009 te verlaten, de bijlage 13 model B, haar betekend dd. 09/03/2009.
  - Ter gelegenheid van haar verzoekschrift in het kader van art. 9 ter ingediend op 19/08/2009, legde de betrokkene een Soedanese geboorteakte voor. Haar aanvraag was onontvankelijk dd. 06/04/2011 omdat een geboorteakte in deze procedure niet wordt aanvaard als zijnde voldoende om de identiteit te bewijzen. Op 14/06/2011 werd haar nogmaals een bevel betekend om het grondgebied uiterlijk op 14/07/2011 te verlaten, de bijlage 13 model 8.
  - Dientengevolge voelde de verzoekster zich genootzaakt om haar geheim prijs te geven. Pas ter gelegenheid van haar 5 de regularisatieverzoek op grond van art. 9 ter dd. 20/10/2011 - zo'n 11 jaar later! - heeft ze haar ware identiteit, meer bepaald haar ware nationaliteit, te kennen gegeven door het voorleggen van een Nigeriaans paspoort afgeleverd op 27/07/2011 en een Nigeriaanse geboorteakte. Dit regularisatieverzoek werd ten gronde geweigerd op 04/06/2012. Vervolgens werd haar nogmaals een bevel betekend dd. 05/11/2012, om het grondgebied uiterlijk op 03/02/2013 te verlaten, de bijlage 13 model B.
  - In voorliggend verzoekschrift op grond van 9 bis wordt de duur van haar verblijf aangehaald. De duur van dit verblijf heeft ze echter helemaal aan zichzelf te wijten door geen gevolg te geven aan de talrijke bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar betekend werden. De betrokkene gaf er de voorkeur aan om zich in de illegaliteit te nestelen en wil nu door haar integratieproces, dat enkel kon plaatsvinden ten gevolge van een illegale binnenkomst en een irregulier verblijf volgend op een afgewezen, korte asielprocedure, de Belgische overheid voor voldongen feiten plaatsen, wat haar niet in dank kan worden afgenomen. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen immers geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van haar verblijfstoestand.
- Geheel ten overvloede wordt opgemerkt dat ondanks de voorgehouden duur van haar verblijf, de aangebrachte elementen van integratie in het oog springen door hun uiterst geringe aantal, vnl. een standaard VDAB- attest van werkbereidheid en een getuigenis van een leerkracht van Open School inzake de bijwoning van Nederlandse taallessen in 2009, zoals dat trouwens ook op te merken valt bij haar vorige regularisatieverzoeken. Uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weten we dat de elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Bijgevolg, aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet verder worden ingegaan op de elementen ten gronde, opgesomd in de rubriek met de titel "2.2 Gegrondheid van het verzoek," waaronder dezelfde elementen die reeds werden aangehaald in de ontvankelijkheidsfase, aangevuld met onder andere de verwijzing naar haar onberispelijke gedrag, haar kennis van de Belgische talen en het proportionaliteitsbeginsel.
- De verzoekster roept de huur van een woning in als buitengewone omstandigheid, daar ze haar plichten als goede huisvader niet zou kunnen nakomen bij het verlaten van het grondgebied. De bijgevoegde huurovereenkomst betreft de periode van 01/08/2004 tot 01/08/2007. Wat er ook van zij, er zijn veel mensen die de huur van hun woning opzeggen. Deze huur is geen reden om het illegale verblijf verder te zetten. De huur vormt geen belemmering voor een terugkeer naar het herkomstland, zodat dit argument geen buitengewone omstandigheid vormt.
- De verzoekster beroept zich op het recht op een gezinsleven in het kader van art. 8 EVRM, daar zij naar eigen zeggen sedert enkele jaren een duurzame liefdesrelatie zou onderhouden met de Nederlander Dhr. [J. E. I.], met als gevolg haar zwangerschap met te voorziene bevallingsdatum eind augustus 2013. Naar verluidt wenst zij om in de nabije toekomst een huwelijksaanvraag in te dienen bij de ambtenaar van de burgerlijke stand waarbij zij middels haar familie tal van essentiële gelegaliseerde documenten tracht te bewerkstelligen. Indien zij België moet verlaten, zal zij, voor zover al een visum zou uitgereikt worden, voor een lange periode verwijderd zijn van haar gezin, wat mensonwaardig zou zijn. Het kind zou zijn vader moeten missen in een cruciale ontwikkelingsfase terwijl een stabiele omgeving en de nabijheid van de ouders essentieel zijn.
- De verzoekster legt "Mama's medisch profiel van Kind en Gezin" voor, afgeleverd in het kader van haar zwangerschap evenals een erkenningakte voor de geboorte van het kind door de Nederlander, van wie de identiteit wordt geopenbaard aan de hand van een Nederlandse identiteitskaart. Deze stukken vormen een momentopname. Ofschoon het kind omstreeks eind augustus 2013 zou geboren worden, kan er niets van teruggevonden worden in het Rijksregister, noch in het elektronische dossier van de betrokkene, waardoor de argumentatie met betrekking tot het kind niet kan weerhouden worden. Zij heeft nagelaten om haar dossier op dit punt te actualiseren. Nergens uit blijkt dat de beweemde relatie tot op heden bestaat en dat er sprake zou zijn van een samenwoning. In het dossier zit ook niets over een op stapel zijnd huwelijk, doorgestuurd door een ambtenaar van de burgerlijke stand. In haar gegevenshistoriek van het Rijksregister figureert geen huwelijk. De voorgelegde stukken zijn onvoldoende om de band tussen de betrokkene en haar partner te bewijzen. Hoe dan ook, de betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar partner en kind ? haar niet zouden kunnen vergezellen bij een terugkeer naar haar herkomstland, zodat er geen schending van artikel 8 EVRM is."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 3 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt:

“Aan mevrouw,

Naam, voornaam: [J., J.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Nigeria

bij DVZ eveneens gekend als

[J., A.], geboren te [...] op [...], nationaliteit: Soedan

[J., J.], geboren te [...] op [...], nationaliteit: Soedan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 05/11/2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

De betrokkene werd het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan haar betekend op 05/11/2012 (Bijlage 13 model B). Zij heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag op grond van artikel 9bis ingediend op 17/04/2013 die op 03/12/2013 werd afgesloten met een onontvankelijkheidsbeslissing.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen het inreisverbod. Hij betoogt dat verzoekster middels eenzelfde verzoekschrift twee onderscheiden beslissingen aanvecht, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen, en zij niet aantoonde dat deze beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandeld. Hij stelt van mening te zijn dat, gelet op het gebrek aan samenhang, het beroep enkel ontvankelijk is in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, die als eerste wordt vermeld in het verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op dezelfde datum zijn genomen én dat in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen naar de bestreden niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus kan wel degelijk een voldoende

samenhang tussen de bestreden beslissingen worden aangenomen. Er blijkt in casu niet dat een gezamenlijke behandeling het vlot verloop van het geding schaadt.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad er verder op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting wordt het niet betwist dat verzoekster op 13 april 2016 werd gerepatriëerd naar haar herkomstland.

De Raad wijst erop dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, een verblijfsmachtiging in België af te geven. Gelet op de repatriëring van verzoekster op 13 april 2016 bevindt zij zich evenwel niet langer op het Belgische grondgebied. Aldus is de afgifte van een verblijfsmachtiging aan verzoekster in België niet meer mogelijk. Aangezien verzoekster een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal zij hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten te verwerven en blijkt niet dat zij nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731). Verzoekster betwist ter terechtzitting niet dat zij in de huidige situatie niet langer een belang heeft bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk in zoverre dit is gericht tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 3 december 2013.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt, wat het bestreden inreisverbod betreft, in wezen dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar bijzondere situatie, meer bepaald de recente geboorte van haar kind uit een relatie met een Nederlandse onderdaan. Zij geeft aan dat in het licht van artikel 8 van het EVRM geen nauwgezette afweging heeft plaatsgevonden tussen de verschillende belangen en het inreisverbod neerkomt op een uitwijzing van een Unieburger en op een scheiding gedurende drie jaar tussen het kind en zijn vader of zijn moeder. Verzoekster stelt dat het oneerlijk is voor het kind om een van de twee

ouders niet bij zich te hebben in haar eerste fase van ontwikkelingen en elk handboek pedagogie leert dat het om een cruciale ontwikkelingsfase gaat en een stabiele omgeving en de nabijheid van de ouders essentieel zijn. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een stuk waaruit blijkt dat op 20 augustus 2013 haar dochter werd geboren, die op 11 maart 2013 reeds werd erkend door de Nederlandse onderdaan.

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van het bestreden inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. In zoverre verzoekster aangeeft dat zij niet akkoord gaat met het bestreden inreisverbod en dat de overheid ten onrechte geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens van de zaak, wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van het bestreden inreisverbod – luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

Het thans bestreden inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Hierbij wordt er met name op gewezen dat verzoekster geen gevolg gaf aan een haar op 5 november 2012 betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt verder geduid dat verzoekster, na het betekenen van voormeld bevel, nog geen stappen ondernam om het Schengengrondgebied te verlaten en zij daarenboven een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende die onontvankelijk was. Deze motivering wordt door verzoekster op zich niet betwist. Wel betoogt zij dat eveneens rekening diende te worden gehouden met de geboorte van haar kind uit een relatie met een Nederlandse onderdaan.

In dit verband merkt de Raad op dat overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het gegeven

dat een vreemdeling bevalt van een kind dat voorafgaand aan de geboorte reeds werd erkend door een Nederlandse onderdaan, waardoor dient te worden aangenomen dat dit kind op zijn beurt de Nederlandse nationaliteit verkrijgt, betreft een specifieke omstandigheid die door het bestuur bij het opleggen van een inreisverbod, en het bepalen van de duur ervan, in rekening dient te worden gebracht.

Gelet op de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder er, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op 3 december 2013, kennis van had dat verzoekster zwanger was van een kind dat voorafgaand aan de geboorte reeds was erkend door een Nederlandse onderdaan, en dat de bevalling was voorzien voor augustus 2013.

Noch uit het administratief dossier noch uit de motieven van het bestreden inreisverbod kan echter worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met deze specifieke omstandigheid, met name concrete indicaties dat verzoekster op dat ogenblik moeder zou zijn geworden van een Nederlands kind, rekening heeft gehouden. Een afweging tussen alle specifieke omstandigheden van verzoekster die verweerder bekend waren en de duur van het inreisverbod, blijkt niet uit het bestreden inreisverbod noch uit het administratief dossier.

Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het gestelde in de eerste bestreden beslissing, de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat in verzoeksters elektronische dossier en het rijksregister niets kon worden teruggevonden over een geboorte en dat verzoekster op dit punt naliet haar aanvraag te actualiseren. Waar bij het nemen van een beslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het bestuur inderdaad kan vaststellen dat de bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden bij de aanvrager ligt, die in dit verband zijn aanvraag desnoods dient te actualiseren, gelden bij het opleggen van een inreisverbod andere uitgangspunten. De Raad benadrukt zo dat, gelet op de verstreckende gevolgen van een inreisverbod – dat een verbod inhoudt op nieuwe binnenkomst in en verblijf op het volledige Schengengrondgebied gedurende een bepaalde periode – en nu dit een beslissing is die het bestuur op eigen initiatief neemt, het aan het bestuur toekomt om bij het opleggen van het inreisverbod uit eigen beweging na te gaan welke specifieke omstandigheden spelen. In het verlengde hiervan geldt bij het opleggen van een inreisverbod ook het hoorrecht. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht immers van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). Gelet op de concrete aanwijzingen die bij het bestuur voorlagen dat verzoekster in augustus 2013 zou zijn bevallen van een kind dat voor de geboorte reeds werd erkend door een Nederlandse onderdaan, waardoor dient te worden aangenomen dat dit kind op zijn beurt ook de Nederlandse nationaliteit zou verkrijgen, kon des te meer van het bestuur worden verwacht dat het voorafgaandelijk aan het opleggen van het inreisverbod verzoekster de kans zou hebben geboden in dit verband nog stukken voor te leggen. Verzoekster maakt thans ook wel degelijk aannemelijk dat zij, indien hierom gevraagd, had kunnen aantonen dat zij voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden inreisverbod was bevallen van een dochter.

De Raad acht het kennelijk onredelijk en getuigend van een onzorgvuldige voorbereiding voorafgaand aan de beslissingname waar verweerder zonder meer besluit tot het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar die mogelijk is in verzoeksters situatie, zonder bij het nemen van deze beslissing – in het bijzonder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – nog rekening te houden met de zeer concrete aanwijzingen die voorhanden waren dat verzoekster in augustus 2013 was bevallen van een kind met de Nederlandse nationaliteit en zonder in dit verband verzoekster minstens nog de kans te geven op dit punt verduidelijkend te brengen.

Het gegeven dat verweerder in de eerste bestreden beslissing bij zijn beoordeling of verzoekster haar verblijfsaanvraag vanuit haar herkomstland kan indienen ten overvloede oordeelde dat niet blijkt dat verzoeksters vermeende Nederlandse partner en het kind haar hierbij niet kunnen vergezellen, vermag aan voormelde vaststelling ook nog geen afbreuk te doen. Bij het nemen van deze beslissing lag enkel de vraag voor in welke mate verzoekster kan terugkeren naar haar herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen en een beslissing ter zake af te wachten, daar waar het thans bestreden inreisverbod veel verstrekender gevolgen heeft en aldus een eigen afweging in dit verband noodzaakte. Zo bepaalt deze laatste beslissing dat verzoekster gedurende drie jaar onder verbod staat opnieuw het Schengengrondgebied, waaronder dus ook Nederland, binnen te komen en er te verblijven. Dit geldt des te meer nu bij het opleggen van een inreisverbod de duur hiervan dient te worden bepaald door een afweging te maken tussen de relevante omstandigheden van het geval derwijze dat het

evenredigheidsbeginsel wordt gerespecteerd. Nu op geen enkele wijze blijkt dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod nog oog heeft gehad voor verzoeksters gezinssituatie, minstens de zeer concrete aanwijzingen dat zij ouder is van een Nederlands kind, blijkt niet de minste betrachting om het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen.

Verweerder betoogt in de nota met opmerkingen nog dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt wat het bestreden inreisverbod betreft, doch dit betreft een a posteriori motivering die andermaal het gebrek aan onderzoek en motivering op het ogenblik van het opleggen van het bestreden inreisverbod niet kan rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Een onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoekster heeft daarnaast een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS